

przy udziale: „BMF Port Burgas” EAD

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 3 i 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE należy interpretować w ten sposób, że:
 - nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje, że przekształcanie napięcia energii elektrycznej w celu umożliwienia przejścia z wysokiego napięcia na średnie napięcie wchodzi w zakres działalności systemu przesyłu energii elektrycznej,
 - natomiast sprzeciwia się on takim uregulowaniom, które definiują pojęcia systemu przesyłu energii elektrycznej i systemu dystrybucji energii elektrycznej nie tylko na podstawie kryterium poziomu napięcia, ale również na podstawie kryterium własności aktywów wykorzystywanych do prowadzenia działalności odpowiednio w zakresie przesyłu i dystrybucji.
 - Taka wykładnia pozostaje jednak bez uszczerbku, po pierwsze, dla stosowania art. 17 ust. 1 lit. a) wskazanej dyrektywy, zgodnie z którym niezależny operator systemu przesyłowego musi być właścicielem tego systemu, a po drugie, dla prawa państw członkowskich do nałożenia na operatora systemu dystrybucyjnego obowiązku bycia właścicielem tego systemu, pod warunkiem jednak – co powinien ustalić sąd odsyłający – że wymóg ten nie utrudnia realizacji celów wyznaczonych w tej dyrektywie, w szczególności poprzez wyłączenie zastosowania wobec takiego systemu reguł, którym w myśl tej dyrektywy powinien on podlegać.
- 2) Dyrektywę 2009/72, a w szczególności jej art. 2 pkt 3–6 i art. 32 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, że użytkownik podłączony do sieci elektrycznej na poziomie urządzenia średniego napięcia nie musi być uznawany za odbiorcę operatora systemu dystrybucji energii elektrycznej posiadającego wyłączną licencję na dystrybucję energii elektrycznej na danym terytorium, niezależnie od charakteru stosunku umownego łączącego tego użytkownika z operatorem systemu przesyłu energii elektrycznej, gdyż użytkownika takiego można uznać za odbiorcę systemu przesyłu energii elektrycznej, w sytuacji gdy jest on przyłączony do urządzenia średniego napięcia będącego częścią – co powinien zweryfikować sąd odsyłający – podstacji elektrycznej, której działanie polegające na przetwarzaniu napięcia elektrycznego w celu umożliwienia przejścia z wysokiego na średnie napięcie wchodzi w zakres funkcjonowania tego systemu.

(¹) Dz.U. C 123 z 9.4.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg – Niemcy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Dumitru-Tudorowi Dorobantu

(Sprawa C-128/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania – Podstawy odmowy wykonania – Artykuł 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania – Warunki pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim – Ocena przeprowadzana przez wykonujący nakaz organ sądowy – Kryteria)

(2019/C 423/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Strona w postępowaniu głównym

Dumitru-Tudor Dorobantu

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., w związku z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wykonujący organ sądowy dysponuje obiektywnymi, wiarygodnymi, dokładnymi i należycie zaktualizowanymi danymi świadczącymi o istnieniu systemowych lub ogólnych nieprawidłowości w zakresie warunków pozbawienia wolności w zakładach karnych wydającego nakaz państwa członkowskiego, powinien on, w celu dokonania oceny, czy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, by sądzić, że po przekazaniu do tego państwa członkowskiego osoba, przeciwko której wydano europejski nakaz aresztowania, będzie narażona na rzeczywiste niebezpieczeństwo poddania jej nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu w rozumieniu tego art. 4, uwzględnić wszystkie istotne aspekty bytowe warunków pozbawienia wolności w zakładzie karnym, w którym konkretnie przewidziane jest osadzenie tej osoby, takie jak dostępna dla osoby pozbawionej wolności przestrzeń osobista w celi tego zakładu, warunki sanitarne oraz zakres swobody przemieszczania się osoby pozbawionej wolności wewnątrz zakładu. Ocena ta nie ogranicza się do sprawdzenia, czy nie występują oczywiste niedostatki. W celu przeprowadzenia takiej oceny wykonujący nakaz organ sądowy powinien zwrócić się do wydającego nakaz organu sądowego o informacje, które uważa za niezbędne, i zasadniczo, w braku konkretnych dowodów pozwalających na stwierdzenie, że warunki pozbawienia wolności naruszają art. 4 karty praw podstawowych, powinien polegać na zapewnieniach udzielonych przez ten ostatni organ.

Jeżeli chodzi o szczególności o przestrzeń osobistą dostępną dla osoby pozbawionej wolności, wykonujący nakaz organ sądowy powinien, przy obecnym braku minimalnych norm w tym zakresie w prawie Unii, uwzględnić minimalne wymogi wynikające z art. 3 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., zgodnie z wykładnią tego postanowienia dokonaną przez Europejski Trybunał Praw Człowieka. O ile do celów obliczenia tej dostępnej przestrzeni nie należy brać pod uwagę przestrzeni zajmowanej przez urządzenia sanitarne, o tyle obliczenie to powinno uwzględnić przestrzeń zajmowaną przez meble. Osoby pozbawione wolności powinny jednak zachować możliwość normalnego poruszania się po celi.

Wykonujący nakaz organ sądowy nie może wykluczyć istnienia rzeczywistego niebezpieczeństwa nieludzkiego lub poniżającego traktowania wyłącznie na tej podstawie, że dana osoba dysponuje w wydającym nakaz państwie członkowskim środkiem prawnym umożliwiającym jej zakwestionowanie zastosowanych wobec niej warunków pozbawienia wolności lub że w tym państwie członkowskim istnieją środki ustawodawcze lub strukturalne mające na celu wzmocnienie kontroli warunków pozbawienia wolności.

Stwierdzenie przez wspomniany organ, że istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby sądzić, że osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, po jej przekazaniu do wydającego nakaz państwa członkowskiego będzie narażona na niebezpieczeństwo nieludzkiego lub poniżającego traktowania ze względu na warunki pozbawienia wolności panujące w zakładzie karnym, w którym konkretnie przewidziane jest jej osadzenie, nie może być dla celów wydania rozstrzygnięcia w sprawie takiego przekazania kompensowane względami związanymi ze skutecznością współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz zasadami wzajemnego zaufania i uznawania.

(¹) Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal – Zjednoczone Królestwo) – Safeway Ltd/Andrew Richard Newton, Safeway Pension Trustees Ltd

(Sprawa C-171/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Artykuł 119 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 141 WE) – Pracownicy płci męskiej i pracownicy płci żeńskiej – Równość wynagrodzeń – Prywatny pracowniczy program emerytalny – Zróźnicowany w zależności od płci powszechny wiek emerytalny – Data przyjęcia środków przywracających równe traktowanie – Ujednolicenie z mocą wsteczną tego wieku z powszechnym wiekiem emerytalnym osób znajdujących się wcześniej w mniej korzystnej sytuacji)

(2019/C 423/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal